

ת"פ 5013/08/13 - מדינת ישראל נגד אפרים דוידוב

בית משפט השלום בכפר סבא

17 בספטמבר 2014

ת"פ 5013-08-13 מדינת ישראל נ' דוידוב

לפני	כב' השופט מיכאל קרשן
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	אפרים דוידוב

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד נתנאל בוג'ו

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד משה מג'ר

החלטה

1. הנאשם, יליד 1985, הודה ביום 19.1.2014 בעובדות כתב אישום במסגרת הסדר טיעון (להלן - "כתב האישום") בביצוע עבירה של החזקת נשק, לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

לפי עובדות כתב האישום, ביום 23.1.2011 החזיק הנאשם בביתו ברחוב אברבנאל 11 בכפר סבא רימון יד הלם/סינוור M2790 מוסתר בתוך ארגז בגדים בספה חד מושבית בסלון הבית.

2. בהתאם להסדר הטיעון הנאשם לא הורשע, אלא נרשמה הודאתו בביצוע העבירה האמורה והוא נשלח לשירות המבחן על מנת שייערך בעניינו תסקיר. המאשימה הבהירה מראש כי בלא כל קשר לאמור בתסקיר תעתור היא להרשעה, ולעונש של עבודות שירות ומאסר על-תנאי.

3. הנאשם נעדר הרשעות קודמות וזוהי לו מעורבותו הראשונה והיחידה בפלילים.

כפי האמור בתסקיר שהוגש בעניינו, הנאשם נשוי ועובד כמנהל פיתוח עסקי בחברה בתחום איכות הסביבה. הנאשם הוא אדם נורמטיבי, אשר עלה לישראל מברית המועצות וחווה קשיי התאקלמות. למרות קשיים אלה סיים הנאשם 12 שנות לימוד ושירת בצבא. הנאשם עבד מגיל צעיר, הקים עסק לפיתוח מוצרים אקולוגיים וכאמור עובד כיום

כשכיר. הנאשם חש בושה ואשמה על מעורבותו בביצוע העבירה. הוא נטל אחריות מלאה על מעשיו והסביר כי מצא את הרימון לפני כחמש שנים בשטח פתוח, התכוון להעבירו למשטרה, אך הזניח את העניין ובחלוף הזמן שכח את עצם קיומו של הרימון. הנאשם הביע הכרה ומודעות לפסול בהתנהגותו. שירות המבחן התרשם כי להליך המשפטי הייתה השפעה מטלטלת עליו, והסיכון לביצוע התנהגות חוזרת מצדו הוא סיכון נמוך. הנאשם שיתף פעולה עם שירות המבחן באופן מלא והביע חשש כי הרשעה תמנע ממנו להמשיך ולהתפתח בתחום עיסוקו כעצמאי המספק שירותים לחברות שונות, לרבות למשרדים ממשלתיים וביטחוניים (שם עליו להציג אישור כי לא הורשע בפלילים).

שירות המבחן המליץ להימנע במקרה זה מהרשעה ולחייב את הנאשם בשל"צ בהיקף 180 שעות. הוכנה תוכנית של"צ.

4. הממונה על עבודות השירות מצא כי הנאשם מתאים לבצע עבודת שירות וקבע את תנאיה.

תמצית טענות הצדדים

5. ב"כ המאשימה, עו"ד איריס פיקר, טענה כי אין מקום לאי הרשעה בעבירה אותה ביצע הנאשם. לדברי התובעת, הרימון עלול היה להגיע לגורמים פליליים או ביטחוניים והחזקתו העמידה את הציבור בסכנה. ב"כ המאשימה סברה כי אין מקום לוותר במקרה זה על הרשעת הנאשם משום שלא הצביע על חשש קונקרטי לעתידו. התובעת הסכימה שיש להקל בעונשו של הנאשם, ומכאן עתירתה להסתפק בעניינו בעבודות שירות.

6. ב"כ הנאשם, עו"ד משה מג'ר, ביקש לאמץ את מסקנת כותבת התסקיר. לדברי הסנגור, הנאשם סיכן במעשיו את עצמו בלבד. ב"כ הנאשם הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם והגיש קורות חיים ומכתבי המלצה אודותיו (נע/1) וטען כי לנאשם ייגרם נזק קונקרטי כתוצאה מהרשעתו בדין.

בדברו האחרון לעונש אמר הנאשם כי אינו שייך לעולם הפלילי. הוא הכיר בשני המשגים ששגה: נטילת הרימון מלכתחילה ואי העברתו לידי המשטרה, וביקש לציין את העובדה כי עבד כל חייו ועובד גם כעת על מנת להגיע למקום אליו הגיע.

דין

7. מושכלות ראשונים כי בעניינו של נאשם בגיר הרשעה היא הכלל וביטולה הוא החריג.

פסיקה ענפה קיימת בנוגע למסגרת הנורמטיבית להפעלת שיקול הדעת השיפוטי בכל הקשור לבקשת נאשם להימנע מהרשעתו [ראו, למשל, ע"פ 2083/96 כתב נ' **מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997), ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 689 (2000)].

תמצית ההלכה היא כי על ביהמ"ש לשקול בכף המאזניים האחת את השפעת הרשעה על הנאשם, ועל סיכויי שיקומו. בכף המאזניים השנייה ישקול ביהמ"ש את סוג העבירה, חומרתה ואת נסיבות ביצועה, ולאחר מכן יחליט האם כל אלה מאפשרים לוותר על הרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה [ראו גם עפ"ג (מרכז) 44065-04-12 **מדינת ישראל נ' דאנו** (15.7.2012)].

8. כפי שציינתי בת"פ 51799-12-10 **מדינת ישראל נ' זיגדון** (19.3.2013), קודם הדיון ביחס לאפשרות להימנע מהרשעת נאשם לקביעת מתחם העונש ההולם ולגזירת העונש, כאמור בסימן א'1 לפרק ו' של חוק העונשין, התשל"ז-1977. קביעת מתחם העונש אינה נדרשת במקרים הנדירים בהם בוחר בית המשפט לבטל הרשעה או להימנע מהרשעה.

9. הנה כי כן, בכף המאזניים האחת אכן עומדת עבירה חמורה של החזקת נשק. מוכן אני לקבל כי, במצב הדברים הרגיל, לא יהיה מקום לשקול להימנע מהרשעתם של מי שחטאו בביצוע עבירה מסוג זה. עם זה, אין עסקינן בעבירה מן הסוג שאינו מאפשר הימנעות מהרשעה, ויהיו נסיבות - חריגות בהכרח - שיחייבו לטעמי תוצאה שונה.

בענייננו, עסקינן אמנם ברימון הולם (או סינוור), שעלול כמובן להביא לפגיעה, אך אין להשוות את פגיעתו לפגיעה הנגרמת מפיצוץ רימון רסס. יתרה מכך, נסיבות ההחזקה אינן חמורות. המדינה לא סתרה את טענת הנאשם כי מצא את הרימון לפני שנים והחזיקו בביתו לא למטרות עברייניות או חלילה ביטחוניות. הנאשם שגה כאשר לא העביר את הרימון למשטרה, אך בסופו של דבר סיכן במעשיו בעיקר את עצמו. בכל מקרה, במקרה דנן, אולי למרבה המזל, לא גרמה החזקת רימון ההולם על ידי הנאשם לנזק כלשהו.

10. בכף המאזניים האחרת עומדים הנאשם ונסיבותיו האישיות. הנאשם שלפניי לא חטא בפלילים. כעולה מהתסקיר שהוגש בעניינו מדובר באדם נורמטיבי, שפילס את דרכו בחיים והגיע להישגים. הנאשם נטל אחריות על מעשיו והביע חרטה. הסיכוי להתנהגות עבריינית נוספת מצידו - נמוך. בניגוד לנטען על ידי המדינה, הנאשם הראה כי הרשעה בדין עלולה להביא לפגיעה קונקרטית בעתידו המקצועי ובאפשרויות פרנסתו, הכול כמפורט בתסקיר. בנוסף, ניכר כי הרשעה תפגע קשות בדימויו העצמי של הנאשם (וראו דברי כב' השופט (בדימוס) ש' לויין בפרשת **כתב**).

11. הנני סבור כי בענייננו מתקיים פער גדול מדי בין התועלת שעתידיה לצמוח לחברה כתוצאה מהרשעת הנאשם, לבין הנזק שהיא עלולה לגרום לו ובעקיפין גם לחברה.

12. אני נמנע אפוא מהרשעת הנאשם ובצד זה מחייבו בשל"צ בהיקף 180 שעות, כפי התוכנית שגיבש שירות המבחן. הזהרתי את הנאשם כי אם לא יבצע את השל"צ, ניתן יהיה להחזירו לבית המשפט, להרשיעו ולגזור את עונשו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתנה היום, כ"ב אלול תשע"ד, 17 ספטמבר 2014, במעמד הנוכחים.